

evenals de bovengenoemde soorten nog alleen maar uit Exaten bekend. Ze komt verder over geheel Holarctica voor. Het geslacht heeft verder soorten in Indië en Nieuw-Guinea. Het schijnt een van de geslachten te zijn die zich hier al in het tertiair bevonden en zich later naar het Indo-Malaysche gebied en Afrika uitgebreid hebben, hier echter nu meestal uitgestorven zijn, bijv. de genera *Oecophylla*, *Ectatomma*, *Cataulacus* etc.

Behalve bovengenoemde twee Subfamilies hebben we nog vertegenwoordigers van twee andere in ons land en wel van de Subfamilie *Ponerinae*: *Ponera coarctata* Latr. en *Ponera punctatissima* Rog., van de Subfamilie der *Dolichoderinae*: *Tapinoma erraticum* Latr. Dit zijn alle zuidelijke soorten, die tot nu toe nog maar van enkele plekken in ons land bekend zijn. In hoofdzaak in het Zuiden. Beide bovengenoemde geslachten kwamen hier in Europa reeds in de Baltische barnsteen voor. Ze zijn ook beide in de Siciliaansche barnsteen gevonden. Ze behooren dus tot de oudste bewoners van Europa.

Uit het bovenstaande blijkt, dat we dus 42 inlandsche mierensoorten hebben, die hier in de vrije natuur voorkomen. Een 8 tal soorten zijn ingevoerd. Ik wil van deze de namen niet noemen, daar dit voor het beoogde doel geen nut heeft 1). Het is uit de hier verwerkte gegevens duidelijk, dat veel meer mierensoorten in Meijndel wel niet gevonden zullen worden of het zullen groote zeldzaamheden zijn. Verder blijkt, dat de Nederlandsche mierenfauna grootendeels hier in het oligoceen al leefde, echter veel rijker aan vormen was dan nu. Vele zijn sedert die tijd uitgestorven of naar de tropische streken van de oude wereld verhuisd. Slechts weinig nieuwe vormen zien we optreden bijv. *Tetramorium* uit Afrika. Verder is onze heele mierenfauna sterk boreaal met enkele duidelijk zuidelijke indringers, die in hoofdzaak slechts in Limburg gevonden zijn. Enkele zijn echter ook verder doorgedrongen bijv. *Leptothorax tubero-interruptus* For. Deze vormen schijnen veelal de Maas en Rijn als trekweg te gebruiken, zooals blijkt uit de vindplaatsopgaven.

L I T E R A T U U R.

- Ik zal hier slechts de voornaamste literatuur noemen met enkele opmerkingen, omtrent bruikbaarheid etc.
- 1/. E. André, Species des Hyménoptères d'Europe et d'Algérie, Tome 2, Les fourmis; 404 pg., zeer verouderd en hoofdzakelijk een meer uitgebreide determineerlijst van Forel.
 - 2/. J. Bondroit, Les fourmis de France et de Belgique, Ann. soc. entom. de France, dl. XXXVII, 1918. De nieuwste en beste bewerking, die er op het oogenblik is.
 - 3/. Dr. H. Bos, iets over de Nederlandsche mierenfauna, Tijdschr. v. Entomologie, dl. XXX. pg. 181-198, met verbetering in dl. XXXI, pg. 242. Zeer verouderd en onvolledig, vele determinaties zijn onbetrouwbaar.
 - 4/. C. Emery, Beiträge zur Monographie der Formiciden des paläarktischen Faunengebietes. Deutsch. entom. Zeitschr., Jhr. 1908-1912. Dit is een van de belangrijkste hulpmiddelen, die we voor de determinatie bezitten, jammer dat hier de soorten nog niet genoeg gesplitst zijn.
 - 5/. C. Emery, Fauna entomologica Italiana, I. — Hymenoptera. — Formicidae. Bulletino della soc. entom. Italiana, dl. XLVII, 1916. Nieuwer dan het voorafgaande en daarom in vele opzichten beter, behandelt ook die geslachten, die in no. 4/ nog niet behandeld waren.
 - 6/. A. Forel, les fourmis de la Suisse, 1874, een meesterwerk wat betreft het biologische deel, het systematische deel is in vele opzichten niet zoo goed als dat van zijn voorgangers Mayr en Schenk.
 - 7/. A. Forel, Fauna insectorum helvetiae, Formicidae, 1915, alleen systematiek, een van de beste determineerwerken, vooral belangrijk door zijn beschrijvingen van de z.g. overgangen.
 - 8/. Dr. G. Mayr, Formicina austriaca, Abhandl. zool. bot. Gesellschaft, Wien, Dl. V, 1855, een der eerste meesterlijke bewerkingen, die steeds geraadpleegd zal moeten worden, evenals het volgende No. 9/.
 - 9/. Dr. G. Mayr, Die Europäischen Formiciden, 1861.
 - 10/. Prof. Schenck, Beschreibung Nassauischer Ameisenarten, Jahrb. Nassauisch. Verein f. Naturk. VIII, 1855, ook een der voornaamste oudere auteurs; Schenck heeft o.a. reeds gezien, dat *Formica polyctena* en major twee aparte soorten waren.
 - 11/. H. Schmitz, S. J., De Nederlandsche mieren en hun gasten; een buitengewoon lezenswaardig boekje, dat in hoofdzaak de biologie van onze mieren behandelt.
 - 12/. Dr. H. Stitz, Die Ameisen in Die Insekten Mitteleuropas insbesondere Deutschlands, Bnd. II, Zweiter Teil, 1914, brengt niets nieuws en is zeer slordig bewerkt.
 - 13/. A. Stürcke, Nieuwe Nederlandsche Formiciden, benevens enkele systematische opmerkingen, entomologische berichten 1926, no. 149, een zeer belangrijke bijdrage tot onze fauna, waarbij rekening is gehouden met de nieuwere literatuur.

1) Nog een drietal andere soorten zal men in de oudere publicaties als inlandsch opgegeven vinden, deze berusten waarschijnlijk op foute determinaties, waarom ik ze hier dan ook niet opgenomen heb.